

GÁL FERENC

Járó föld

*Nem a nyűgösség beszél belőlem.
Csak a kényszeres és többlépcsős
levezetés jegyében megszövegezem
a napról napra esedékes penzumot,
lebegtetve: vezekléssé nőhet.
A részfeladatokban ehhez mérten
összedolgozunk: a húsból három
csíkot nyesek három árnyalatban,
a fedőt tökéletes ütemben a fazékra
hajítja. Lapos tetőre vonszoljuk
a matracot, és közben már dohoghat:
az öregasszony cserepei útban vannak,
napok óta nincs nyoma a holdnak.
Ehhez jön a csikkek íve, egy-egy kósza
műhold, ami saját tempójában szeli át
az égi képet. Hogy a bádogozás
hőingástól pattog, a szomszéd tetőn
fészkelő tisztán hallhatóan cuppant,
és mit hoz ki belőlünk mindez,
túl a kuncogáson.*

*

*Kipipálható az ajkak pusszogása
és a hóhullámok. A műveleti
terület, ahol elvarratlan szálait
a történetnek elintéztem két
vagy három rímtől mentes sorban.
Most csak rajtam áll, és megint
egyszer útra kel a megszabott irányba,
hallgatva a hidakon a barbárok
zászlainak csattogását. Megigézve,
hogy a szitáló esőben benépesül
a babaház, és neonja napkeltéig*

serceg. A suttogó propaganda
közben hirdeti, hogy a munkásokat
alkonyatkor elbocsátják, és adnak
fogazatukra. Az élő képen már
a fogadóirodánál járnak,
és a zebránál a zöld jelzésre vár
velük a vattaember. Félkezével
lapozgat a telefonban, féllábbal
egy járdára fújt, amúgy üres
szívben.